

Bödecs László

Nem nagy teher

Minden este programja ez.
A csövekben a levegő otthonos pezsgése.
A mosogatóban néhány edény és pohár,
éppen csak jelezni,
hogyan élnek itt emberek.

Bent, a szobában a nő,
valami sorozat megy a tévében,
és mintha a fűtéscsövön át, a szobából
apró nevetések gurulnak elő.

Ez a könnyűség természete.
Az este feszített nyugalom.
Nem is sok, azért van pár edény,
de rajtad a sor és mosogatni kell,
a teher, mert azért ez is az,
elkerülhetetlen rád marad,
nem oszthatod meg senkivel.

Az edényekről a kosz, ahogy oldódik,
és közben újabb koszos keletkeznek
más edényeken,
a víz langyossága a kézen,
a kéz langyossága a tárgyakon,
ahogy kacagva a helyükre gurulnak.

Ahogy lemaródik a kosz
a tányérokról és a kézről a bőr,
és piros lesz a mosogatólé és a kéz,
de a bőr is visszánő,

és ez a bőr már kérgesebb
és feszesebb, mint a nyugalom
az arcon a zsibbadt, esti mosoly.
Minden este programja ez,
könnyű rendben tisztulnak az edények,
a tárgyak kacagva helyükre gurulnak.
Nem nagy teher ez, de tényleg,

úgy igazából, semmi komoly.

Ez sem

Nem otthon ez sem,
csak falak és nyílászárók.
Menekülő-útvonal, evakuálási térkép
minden színes karika, fénytörés az ablakon.
Folyamatos a vízfolyás a vécében,
de ez sem olt szomjat,
hiába borulsz, mint oltári szenthez,
közel öklendezve éjjel,
és semmit sem mos le igazán,
csak folyik és időt mér, pazarol.

Ketten vagyunk,
és van két szobánk,
bennük ágyak, köztük sötét folyosó,
mert a függönyt elhúzni nehéz,
legyőzhetetlen a belmagasság,
és a szürkesség, mint az éjjel
elkerülhetetlen összefekvése nyugtat,
álmosít és összezár.

Nem tudni, kik laktak itt és meddig,
hova költöztek, mit vittek magukkal –
de, ha nincs még egy zug,
nem rejt titkot a polc, ágyalja, az asztal,
akkor hol fér el ekkora hiány?